

Ugglebybladet

Publicerat av Ågeli Fellows - ansvarig redaktör Kaj Blomster

Om livet och levernet på slutet av 1960-talet i Åggelby Svenska Samskola

Skolan, lärarna, eleverna och allt annat som förknippar sig med den tiden ... och tiden innan

VEM VI ÄR – OCH VARFÖR?

På 1910-talet utgavs i Åggelby Ugglebybladet som vi nu återupplivar i digitalt format. I början på 60-talet inledde vi efter erforderligt inträdesförhör vår skolgång i det gamla trähuset. I gymnasiet gick vi i slutet på 60-talet och början på 70-talet. En del av oss var aktiva inom skolorngdomspolitiken, många hyllade till att börja med Robert Kennedy, senare svarte pantern Stokey Carmichael och slutligen såväl Che Guevara, Fidel Castro som Ho Chi Minh. Hur som helst, världen skulle förändras och det var vi som visste hur, när och varför. Bland de få saker som inte brann upp i skolbranden var det exemplar av den fria uppfostrans bibel *Summerhill*, som konventet hade donerat till lärarkåren.

Musiken? Jo främst förstås The Beatles och The Rolling Stones. Cride Boman kom till skolan med en helt ny manick, band-

spelaren och musik, bl.a. All My Loving. Så givetvis Eero, Jussi and the Boys, Jormas, Renegades, Topmost, Bob Dylan, Joan Baez etc.

De flesta av oss skrev studenten 1970 och 1971. Sedan förflöt dryga 30 år tills vi var ordentligt inne i Interneteran i mars år 2003. Med den kom www.koulukaverit.com och så fick vi igen kontakt med varandra. På tio månader har vi skickat varandra närmare 2000 gruppmejl i vilka vi har behandlat allt mellan himmel och jord. Vi har bl.a. diskuterat astrofysik och syndens innersta väsen. Anekdoter om våra lärare återger vi annorstädes i Ugglebybladet.

Intressant är att våra lynnen inte under årens lopp har förändrats särdeles mycket. Tumba är fortfarande den sarkast han redan var under skoltiden, Lillis är samma roliga prick, Samie samma gitarrspelevinkel osv. osv. Visserligen har våra åsikter

om livet och lefvernet under årens lopp förändrats och våra tankar förädlats (förhoppningsvis).

13.11.2003 grundade vi en herrförening, Ågeli Fellows Orden, vars uppgift enligt stadgarna är "att befrämja medlemmarnas och de forna elevernas kamrat- och brödraskap samt hågkomsten av händelser och skeenden i ÅSS med speciell tyngdpunkt på 1960-talet. I anslutning till detta dokumenterar Orden minnen från detta förflutna tidevarv och sprider dokumenten till skolans fd. elever, lärare och övrig personal samt andra eventuella intressenter." Detta Ugglebyblad är en väsentlig del av vår verksamhet. Vårt medlemsantal är maximerat till tolv stycken och Orden är sålunda ingen fortsättning på den tidigare kamratföreningen.

Till hedersmedlem har vi utnämnt rektor Hjalmar Blomqvist.

Vem vi är? Kaj Blomster (Bono), Lars-Eric Bergman (Lillis), Raoul Grönqvist (Gryna), Göran Johansson (Tumba), Tom Salomonson (Samie), Jan-Peter Treuthardt (Janne), Håkan Löfgren (Håksu), Karl-Gustav Salenius (Kalle) och Ralf Nyman (Mofa).

Orsaken till att vi skriver våra berättelser är att det är roligt att komma ihåg saker och ting. Men kanske även andra ågelianer som råkar stöta på Ugglebybladet kan tycka att det är intressant att minnas gångna tider. Och för att låta riktigt högtidlig så kan man ju tänka sig att kommande generationer kan få en inblick i hur det var att gå i skola för mycket länge sedan. Det var ju nästan i antiken då få hade hört om datorer (javisst, ESKO-projektet var ju aktuellt i Otnäs) och Rassans puolikasbulle förgyllde tillvaron.

Om du som läser det här har gått i ÅSS och har dina egna historier att förtälja så gör det genom att kontakta någon av oss. Skicka gärna fotografier.

Ett särskilt stort tack vill vi ge åt Britta Holmlund, som givit oss tillgång till arkivmaterial från såväl egna som Svensk Förenings i Åggelby gömmor.

SKOLAN FÖRE, UNDER OCH EFTER VÅR TID

Privatägda Åggelby Svenska Samskola inledde sin verksamhet som femårig skola år 1911 med en första klass i övre våningen av affärsman Otto Brandts hus bredvid järnvägen. År 1914 övertogs skolan av Svensk Förening i Åggelby och förflyttades till Villa Central som bagarmästare Taurén sedan år 1916 sålde till föreningen för att användas som skolbyggnad. Villa Central hade byggts 1909 vid nuvarande Mickelsvägen 4.

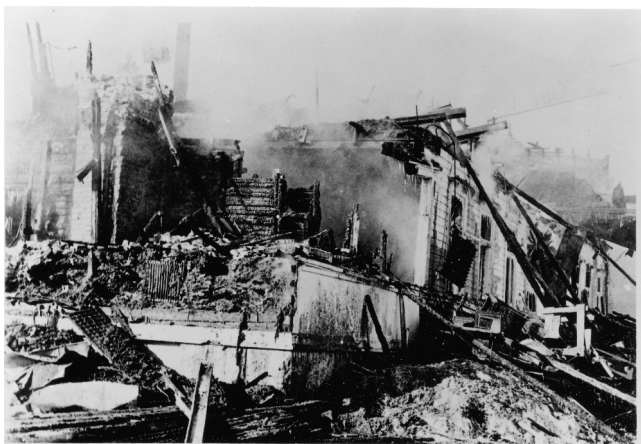
En sjätte klass inrättades för läsåret 1925–26, med avsikt att successivt utveckla skolan till ett åttaårigt läroverk. Från läsåret 1927–28 infördes på gymnasialstadiet en uppdelning i en humanistisk och en naturvetenskaplig (matematisk-naturvetenskaplig) linje. Rektor Bruhn motiveerade uppdelningen sålunda: "... det kvinnliga psyket i många fall kännetecknas av en viss obenägenhet för naturvetenskapliga, erkännerligen matematiska discipliner, vilken mindre fallenhet uppväges av en starkare orientering i riktning mot estetiskt och humanistiskt betonade intressefält".

Skolhuset har genomgått flera omfattande om- och tillbyggnader. 1930 flyttades ingångarna, som tidigare låg mitt på byggnadens långsida, till husets ändar. Samtidigt fick huset sin första gymnastik- och festsal tillbyggd på baksidan. I samma veva blev det centralvärme med värmeradiatorer och en del andra förändringar. Denna renovering belastade skolans ekonomi enormt och Svensk Förening i Åggelby bar största delen av den ekonomiska bördan.

Åggelby inkorporerades i Helsingfors stad år 1946.

1959 blev den nya stora gymnastik- och festsalen färdig. Den ersatte den gamla såsom en modern tegelbyggnad och hade även duschutrymmen och en "musikklass". Skolan hade fortfarande ont om utrymme och ett utvidgningsprojekt påbörjades.

Villa Central brann ner i en eldsvåda den 13 mars 1969, samma år som astronauten Neil Armstrong som första människa satte foten på månen. Litet innan hade det nya skolhuset blivit färdigt.

Åggelby Svenska Samskola upphörde år 1980 och verksamheten förflyttades till Vallgård (Åshöjden). Den långvariga rektorn Hjalmar Blomqvist efterträddes av Seidi Wasz år 1970. Som skolans sista rektor verkade Stina Ringbom, hon fortsatte som rektor i Åshöjdens gymnasium.

Skolhuset har invärtes förändrats nästan till oigenkänlighet, endast stora gymnastiksalen är s.g.s. intakt. Byggnaden har sedermera varit yrkesskola och numera (2003) finns där Yrkesinstitutet Practicum.

SKOLANS SJÄL OCH GRANNAR

Den gamla trävillan Villa Central var skolans själ. På vår tid, alltså 1960-talet, knakade det gamla trähuset på vintrarna när det var kallt ute. Värmebatterierna gjorde sitt bästa för att hålla draget från fönstren borta. Vaktmästare Reidar Klavérs fru hade en liten pappershandel i första våningen mitt emot ingången till lärarrummet. Alldeles i husets norra ända fanns rek-

torskansliet där Hjalmar Blomqvist höll ett vaksamt öga över allt och alla. I gången mellan gamla skolhuset och den stora gymnastik- och festsalen fanns musikklassen.

På tomten nedanför skolan mellan skolan och järnvägen fanns det en glassfabrik. Mitt emot glassfabriken fanns den välkända *Rassan*. Namnet härstammar från handelsman Rasmussen som började med en matvaruaffär i huset. Från *Rassan* köpte man de dåtida läckerheterna, *Puolikas* och *Possu*. Kiosken som fanns på glassfabrikens tomt började i ett skede också sälja *Possu*. Nyheter på vår tid var bl.a. *Suffeli* och *Hopeatoffee*.

Grannen på bakgården hade en del fruktträd, det var speciellt päronen som var eftertraktade och resulterade i att vi varje höst fick påminnas om att man inte fick snatta päron.

-Rassan 1903

Källor:

Åggelby Svenska Samskola 1911-1936, festtidskrift

Svensk förening i Åggelby r.f. 1909-1984
Britta Holmlund

Hjalmar Blomqvist

Under hela vår skoltid verkade Hjalmar Blomqvist som rektor. Han hörde till de lärare som inte behövde framhäva sin auktoritet utan den bara fanns där. De som gick på matematiklinjen minns rektorns matematikklubb då han en gång i veckan på kvällen preppade abiturientklassen för de kommande studentskrivningarna. Följande anekdot härstammar från slutet på 1940-talet.

Ole Sundström (född 1934), sedermera verksam som optiker, hörde kanske inte till klassens lugnaste elever men hans framgång i mellanskolan var utmärkt, medeltalet över nio. Vid något tillfälle blev han skickad till rektorn av klassläraren. Diskussionen utspelade sig ungefär på följande sätt:

HjB: "Varför har du blivit skickad till mig, Ole?"

Ole: "Därför att jag enligt läraren inte följer med undervisningen."

HjB: "Hur förklarar du det?"

Ole: "Kan Rektorn vara vänlig och ta sig en titt på mitt betyg."

HjB efter att han tittat på betyget och funderat en stund: "Ole går nu ut på rast."

Då somliga av oss gick i sjuan eller åttan (nuvarande andra eller tredje gymnasie-

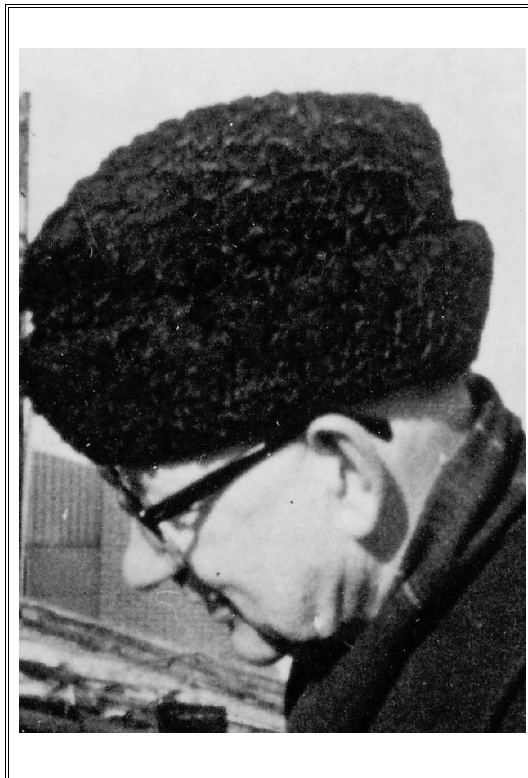
klassen) fick konventet som uppgift att sköta serveringen vid en lillajulfest som ordnades av kamratföreningen, alltså före detta elever. Då kom vi på den storslagna idén att stjäla glögg. När alla festare var koncentrerade på att följa med programnumret på scenen lade sig en av oss på golvet bakom bardisken och fyllde en flaska med het glögg. Försättningen var ännu mera fantasifull. Någon av oss tog flaskan ned till källaren och lade den i en av de lådor där även de tömda flaskorna fanns.

Meningen var att vi efter festen skulle förfriska oss med den förbjudna frukten. Allt såg bra ut men så tog glöggen plötsligt slut. Rektorn gick ner till källaren för att kolla om det ännu skulle finnas glöggvin kvar. Upp kom han med "vår" flaska i handen och utbrast med synnerligen stor förvåning – Den här flaskan är ju varm!!

Mer eller minder bävande gick vi följande dag till skolan. Skulle det bli sänkt uppförandevitsord, meddelande hem om stölden och dessutom kvarsittning. Framför allt bävade vi inför skammen att förklara för rektorn

vad vi gjort. Men Hjalmar Blomqvist visade också den här gången sitt storsinne och kanske också sitt sinne för humor. Inte ett ord om saken.

Hjalmar Blomqvist gick i pension 1970 och efterträddes av Seidi Wasz. Han bor vid 96 års ålder (december 2003) på ett servicehem i Kottby och tillbringade senaste sommar som vanligt på stugan i Österbotten.

Göta Calonius

kallades av någon orsak "Amalia", kanske efter Georg Malmsténs sång *Amalia armas*. Hon kunde sin finska men blev ofta upprörd över att vi inte alltid var intresserade

av att följa med undervisningen.

Holger

Forsström

Musik- och sångläraren director cantus Holger Forsström, "Köckeli" minns vi närmast från de offentliga sångproven och skrammelorkestern som beskrivs

annorstädes i tidningen. Hans bravurnummer var *Korsspindeln* som ljud i gymnastiksalen vid högtidligare tillfällen.

Margareta

Helenefors,

"Maggan", "Hönfors" kom som nyutdimitterad lärare till Ågeli 1968 för att efterträda Hjalmar Blomqvist som matematiklärare i gymnasiet när han skulle gå i pension.

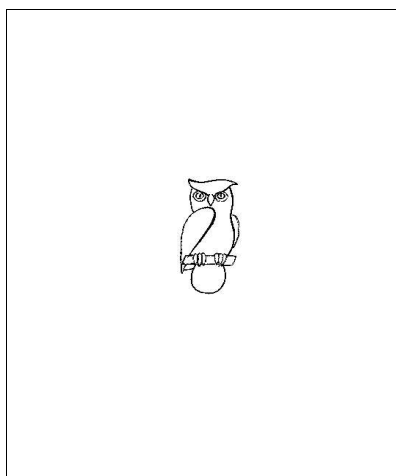
Helenefors tog

i med friska tag, hon introducerade en ny lärobok som åtminstone fick mig att ta ett grepp om matematikens underbara (inte då så underbara) värld.

Helenefors var energisk och lyckades bl.a.

pigga upp skoldagen med de "explosiva" kemilaborationerna (hänvisar till vad som händer när man kastar en stor bit natrium i vasken ...)

På vår tid kom de första elektroniska fickräknemaskinerna ut i affären, de kunde bara grundaritmetik, men gav ändå ett löfte om vad som komma skulle. När vi elever sade åt "Maggan" att det inte är någon idé att läsa logaritmer och kvadratrötter, eftersom vi alla snart har vår egen lilla kalkylator i fickan, svarade hon att det nog ännu tar tiotals år. Men det tog nog högst fem! Vi lärde oss trots det att använda räkne-stickan.

Paul

Hägglund,

även känd som "Skägge", undervisade i svenska. Senare var han anställd på Skolstyrelsen.

Erik Katara var ett enigma, lärare i kyrkohistoria. Han intresserade sig föga för undervisandet

på lägre klasser, utan släntrade omkring i klassen ointresserad och pratade med en mumlande röst.

I gymnasiet var intresset större och man kunde faktiskt konstatera att han hade en

massa tankar om livet och dess betydelse. Otaliga timmar fördrev vi genom att grubbla om människan är god eller ond och om vi har fri vilja eller inte.

Harry Gayer

Sällan kan man konstatera att en person haft ett så stort inflytande på ens liv som magister Harry Gayer. Vi minns honom som knattar då han inte hade särskilt mycket tålamod med oss, men efter att vi kom till gymnasiet blev han något av en fadersfigur för några av oss.

Vi hade många intressanta diskussioner och fick en massa kunskap i svensk litteratur. Utan "Gayern" skulle nog många inte ha intresserat sig för modersmålet i den utsträckning vi gör i dag. En årligen återkommande plog var att besöka Runebergs hem i Borgå och därifrån skicka ett postkort till Gayern på sommarferien.

En av de största hedersbetygelserna var på penkisen där Gayern kom till oss och sade att från och med då ville han bli kallad "Egon". Men trots det förblir han nog Gayern i våra minnen. Harry Gayer dog i en

svår sjukdom några år efter att vi hade avslutat skolgången.

Analys i Tölö Vi gick på I:an och hade hållit på med satslära = analysering av meningar, dvs. det där med subjekt, predikat, objekt, attribut och allt vad det nu heter – ja ni vet.

Vi hade vårt första satsanalysprov och jag var ju "lite" ulalla (på UKV), men fyllde i alla ovannämnda och en hel massa till. Några dagar senare fick vi ut provet och jag fick underkänt, kanske vitsordet var 0 – – –. När lektionen var slut bad Gayern mig

stanna i klassen. När alla hade gått ut pratade han med mej och sade att jag skulle komma hem till honom på kvällen. Jag förstod inte vad det var fråga om (upfattade det som ett straff = någon sorts kvarsittning). Nämnas bör att jag som så många andra var rädd för honom. När jag kom hem efter skolan var jag förtvivlad, jag förstod inte vad jag hade gjort för fel. Jag ringde till min mamma som var på jobb och berättade gråtande att jag skulle till magister Gayer på kvällen men att jag inte visste varför.

Mamma ringde till Gayern och sedan hem till mej och förklarade situationen. Gayern hade märkt att jag inte hade ett hum om vad analysering gick ut på, så han ville bara ge mej lite stödundervisning.

Mamma och pappa kom hem från jobbet, vi åt och så bar det av med Metsälän linjas buss till Mannerheimvägen 92 (?). Med darande ben tog jag hissen upp till någon av de översta våningarna och steg ur hissen och med skräck såg jag dörren där det stod "Gayer", jag svalde säkert flera gånger innan jag ringde på. Dörren öppnades och där stod Gayern iklädd "röckrock" och bad mej stiga in. Vi gick in i hans arbets-

*"Sandels han satt ut i Pardala by,
Åt frukost i allsköns ro."*

Magister Gayers prepositionsramsa

*Nu en massa av dem hör,
av och efter, i och för,
hos och om och kring och på,
över under likaså,
från och till och med och vid,
mot bakom framför bredvid,
genom utan mellan,
dem jag glömmet sällan.*

rum/bibliotek och satte oss vid hans skrivbord. Strax därpå kom hans fru in i rummet och frågade om jag ville ha te och nybakade scones. Jag tackade ja. Vi drack tet, åt sconesen och därefter började stödundervisningen.

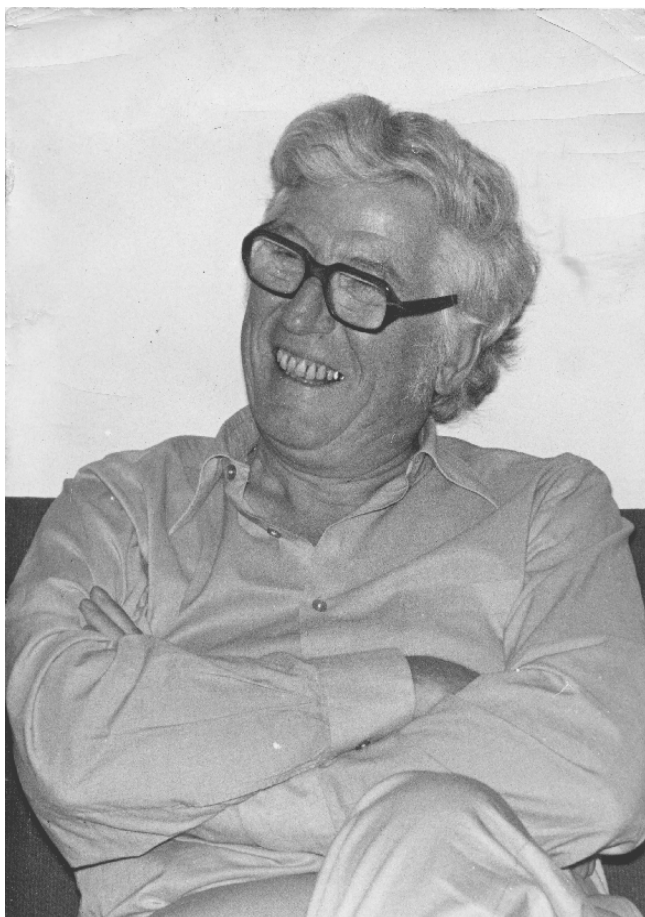
Vi gick igenom hela satsanalyshäftet. Det var ett litet A6 häfte dit vi skrev upp alla regler. Efter det dikterade han meningar och jag försökte analysera dem så gott jag kunde. Det gick bättre och bättre ju längre vi höll på. Vi gick igenom meningarna efterhand som jag analyserat dem, Gayern förklarade varför det skulle vara så och inte så. Jag minns att det ibland gick så runt i huvudet av "intensivkursen" att jag inte riktigt var själsligt närvarande – Gayern märkte detta och då tog vi en paus och talade om något annat.

Kvällen slutade med att jag fick hjälpa till att korrigera B-klassens satsanalysprov som de haft samma dag. Vi korrigerade tillsammans 5–10 prov och så blev det dags för mej att åka hem. Efter den kvällen hade jag inte längre någon skräck för Gayern men visserligen respekt.

Satsanalys blev tom. skojig efter den här episoden, vitsorden i satsanalys började röra sig från 7 uppåt. I tekniska skolan hade vi på första årskursen satsanalys. Jag behövde bara delta i ett prov (10) och blev befriad från svenskan för resten av läsåret.

Då jag gjorde mitt första besök hos Gayern var jag 11 år. Följande kallelse kom i samband med tentperioden efter studentskrivningarna. Tenten i litteraturhistoria "sket sej" totalt, jag fick inte mycket ner på papperet. Underkänt! Gayern frågade vad som hänt och jag förklarade att jag läst mycket inför tenten men att det sedan slog "TILT" för mej under provet. Han sa att jag kunde komma hem till honom följande kväll så skulle vi kunna ta provet som ett muntligt förhör.

Följande kväll stod jag så utanför hans dörr och ringde på dörrklockan, lite nervös men inte skraj. Förhöret höll på i cirka en timme för jag kunde inte berätta om författarna som en helhet. När Gayern frågade lite mera ingående om deras verk och vad de handlade om kunde jag nog svara. Resultatet av den muntliga tenten blev att jag fick ett nöjaktigt vitsord på slutbetyget.

Matematiklärare **Ulla Lassfolk**, "Kringlan". Hon kallades så för den fläta som hon satt upp som en kringla runt på huvudet

Kaj Lindstedt, då ca 23-årig teknolog, meddelade på sin första lektion att de som vill följa med undervisningen bör sätta sig främst i klassen och bad dem som inte var intresserade att sätta sig längst bak och göra någonting tystlåtet, t.ex. spela kort. Alla satte sig framme.

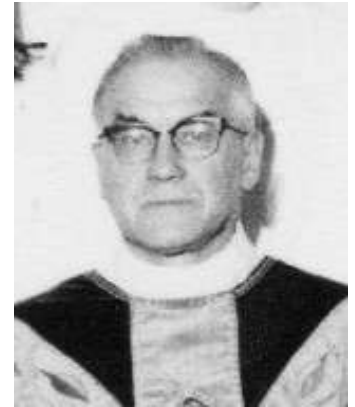
Vi hade i fysik ett sidoämne som kallades laborationer. Under de lektionerna lärde Kaj oss grunderna i bridge. Kajs pedagogiska insats var att få oss intresserade av sitt ämne och i det lyckades han ypperligt, de som bjöd lite till lärde sig sin fysik. Han fick oss också intresserade av logisk problemlösning, här är ett exempel på en av Kajs tankenötter:

Tänk dig en segelbåt som rör sig medströms i en å där vattnet rinner med en hastighet på 3 m/sek. Den har antingen medvind eller motvind, likaså 3 m/sek. Om kaptenen kan sin sak, i vilketdera fallet rör sig då segelbåten snabbare mot åmynningen?

Några av oss träffade efter ÅSS Kaj i Tekniska läroverket där han var laboratorieassistent. Han är tillfället (oktober 2003) vd. för Siemens Building Technologies. Han är en av Finlands främsta bridgespelare.

Så stor var min tillit till Kajs omdömmesförmåga att jag en gång på busshållplatsen frågade honom om jag ska söka in till Poli eller Medi. Det blev Medi.

Allan Lindell, "Fader Allan" var den lokala församlingens kyrkoherde. Många av oss hade honom som chef i skriftskolan. Han avled 1999.

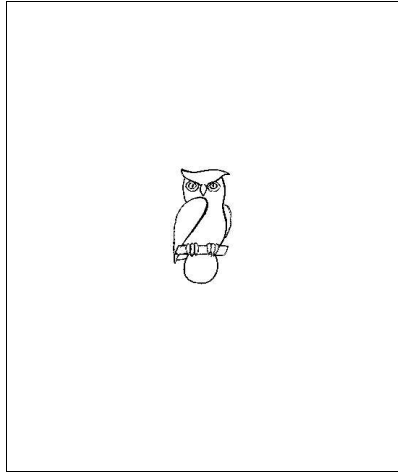

Martin Meinander

Efter att ha undervisat oss utnämndes Martin Meinander till professor i zoologi vid Helsingfors universitet och blev museidirektör vid Naturhistoriska museet. Han verkade även som sensor i Studentexamensnämnden. Han blev utnämnd till biträdande stadsdirektör i Helsingfors.

De av oss som hade **Stina Ringbom**, "Nöpis" som klassföreståndare och lärare i engelska och tyska minns henne som en trevlig person som inte var auktoritär utan lyckades få undervisningen att löpa på sitt smidiga sätt. Hon hade även förståelse för ungdomens tidvis ganska självmedvetna och trubbiga beteende.

Nöpis var den sista rektorn i ÅSS och utnämndes därefter till rektor i Åshöjdens gymnasium.

Seidi Wasz

Wassen kommer in i klassen och kastar den stora kassen ...
Wass ist dass,
dass ist Wasz!

Det fanns inte en enda elev som inte hade respekt för Seidi Wasz. Hon var känd för att ibland ha ganska "dåliga" dagar såväl som mindre dåliga. Hennes mycket omfattande språkkunskaper förlorade lite i och med att hon inte alltid var pedagogiskt särskilt framgångsrik. Den stronga personligheten hade nog sin motvikt i att hon bl.a. skötte om arrangemangen kring skolmaten. Munterhet väckte det då Wassen skulle spela piano vid morgonsamlingen, alla väntade på det oundvikliga felslaget och fnissandet i salen var pinsamt – men hon fortsatte oberört vidare.

Barmhärtighet mot Tumba visade Wassen då hon ertappade honom för luntning. Men hon sade att hon inte beaktar det underkända provvitsordet i bedömningen om Tumba lovar att aldrig mera lunta. Tumba hävdar att han höll sitt löfte.

Seidi Wasz avled 1998.

Lärarrummet var nog det allra heligaste, genast efter rektorskansliet!

Alla var tvungna att då och då gå till lärarrummet, om inte annat så för att hämta kriterier, eller för att kånka ned lärarnas matkärn efter lunchen om man hade matsalsdejour. Blev man inkallad dit av någon lärare var det i allmänhet fråga om allvariga saker ...

Man kan förstå att lärarna uppskattade denna lilla oas i mitten av allt stohej, för i det gamla skolhuset gick det ibland livat till. Skolan hade ju i sin storhetstid över 500 elever!

Ibland kunde man se en glimt genom dörren när den öppnades, där satt magister Gayer i sin fina rökrock och sög lättjefullt på en cigarett.

Hela Lärarmatrikeln :

Namn	Ämnen	anställning	smeknamn
Hjalmar Blomqvist	matematik, kemi	1930–70	
Göta Calonius	finska	1953–	Amalia
Margit Calonius	historia	1944–70	Kuddan
Harry Gayer	svenska, historia	1946–	
Paul Hägglund	sv, psykologi, historia, yrkesorient.	1956–68	Skägge
Märta Lindholm	gymnastik	1953–64	
Erna Huttunen	gymnastik	1964 –	
Stina Ringbom	eng. Tyska	1954–80	Nöpis
Kristina Rosendahl	matematik, kemi, fysik	1961–65	
Kezia Söderman	matematik, fysik, kemi, geografi vården av samlingarna, bibliotekarie	1927–67	Södikan
Gustav Tujulin	biologi, geografi	1961–69	Tjalle
Seidi Wasz	eng, tyska, franska	1935–	
Brita Holst	finska	1961–	
Arla Holmqvist	engelska, tyska	1963–68	Wiederhole
Akilles Tarkiainen	gymnastik	1962–66	Aki
Irma Anner	religion, geografi, slöjd	1952–65	
Brita Blomqvist	handarbete	1950–	
Holger Forsström	sång musik	1946–	Köckeli
Erik Katara	religion, geografi, psykologi, historia	1946–	
Börje Krokfors	matematik	1963–65	
Allan Lindell	religion, kyrkohistoria	1954–	Fader Allan
Thor-Olof Lindroos	kalligrafi, teckning, vikarie	66-67	
Augustsson	kalligrafi, teckning	1958–64, 1963–64	
Holger Rajander	historia geografi biologi, slöjd	1956–	Adolf
Brita von Haartman	kalligrafi, teckning	1964–	Holkkipolvi
Rea Anner	slöjd vikarie	1964	
Torvald Söderström	religion (vikarie vår 64)	1964–67	
Inger-Lisa Kjenberg	matematik, fysik, kemi	1965–66	
Kaj-Erik Jansson	gymnastik	1965	Tjangis
Ulla Lassfolk	matematik, laborationer	1965–	Kringlan
Rolf Andersson	gymnastik, slöjd, hälsolära	1966–	
Ulla Slotte	Matematik kemi fysik lab.	1966–67	
Yrsa Stenius	svenska Skäggets vikarie	1967	
Håkan Wiklund	Tjalles vikarie vår 68	1968	
Kaj Lindstedt	matematik fysik lab	1967–68	
Nina Svensson- Berglund	Matematik kl I - III	1967–	
Åke Antson	Vaktmästare	–1967	
Reidar Klavér	fr.o.m 1.02 .67		
Bo Fårsskåhl	biologi geografi tjalle vikarie	1968–69	
Martin Meinander	biologi tjalle vikarie	1968–69	
Runa Wahlström	geografi, biologi(tjalle vikarie 1968-69)	1968–	
Margareta Helenefors	matematik, laborationer	1968–	Hönfors

Christian Ahlbom	svenska, historia	1968–69
Mats Blomqvist	yrkesorientering, bibliotekarie	1968–
Tua Sihvonen	engelska, tyska, svenska	1968–
Katarina Bondestam	vikarie teckning vår 71	1971
Lars-Erik Björkstrand	religion	1970–
Erik Hedman	religion, kyrkohistoria höst 1970	1970
Msislav Mogiliansky	ortodox. Religionsundervisning	1970–

Det nya skolhuset i december 2003.

På vår tid var klasserna ganska stora, speciellt de första åren, med t.o.m. parallellklasser. I det gamla skolhuset var stämningen intim. Någon pajas kastade en stinkbomb i korridoren i första våningen, det luktade ruttna ägg hela dagen i skolhuset, hur man än vädrade på vintern.

Att komma i tid till skolan på morgonen var en sak som övervakades bestämt. Tyvärr var en stor del av eleverna från Dickursby eller Bocksbacka och kom med tåget som ofta var försenat, speciellt på vintern. Förklaringarna var ibland ganska färggranna.

Att läsa läxor var vi nog inte alltid så flitiga med, somliga nöjde sig med att kopiera andras "alster" mellan timmarna, om de nu lyckades stanna kvar i klassen under rasten. Andra bara gav blanka fan i att läsa läxor. Vissa lärare förstod hur litet vi gillade läxorna och gav oss mera sällan sådana.

Julfesterna markerade slutet på höstterminen. Mellanskolans sista klass övade under ledning av Harry Gayer in ett skådespel, som vanligtvis var mycket populärt. Kulisserna och dräkterna var påkostade men replikerna glömde de oerfarna skådespelarna trots allt ibland. Sufflören hade svårt att följa med eftersom replikerna inte alltid kom i rätt följd. Men roligt hade vi trots det (eller kanske just därför). På julfesten delades även ut godispåsar som innehöll pepparkakor, sötsaker och ett par saftkupper. I god tid före julfesten övade vi in juldanser, speciellt polonesen. Den blev ibland ganska vild mot slutet då hela skolan rusade omkring hand i hand.

Sommaren började med avslutningsfesten där man till Bono Blomsters glädje sjöng "Den blomstertid nu kommer" varefter Agneta Lund fick höra hur "vi knyta förbund i den lund där de härliga lagrarna gror, hurra!". Dessa sånger sjöngs högtidligt ända till studenten.

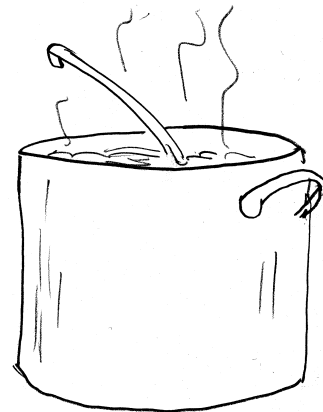
I början på morgonsamligen sjöng vi psalmer. Orden löd ".. och skydda oss från *fall*."

På klassen hade vi en tämligen storvuxen flicka med släktnamnet *Fall* som Håkan (som redan som liten var liten!) retades med genom att skrika högt dessa ord, plus att han skrev in ett stort F i ordet i sin psalmbok.

Skolmaten

En elev på andra klassen berättar: "Jag har aldrig gillat makaronivälling. En dag då det stod makaronivälling på matlistan försökte jag mig på den men med påföljden att jag kräktes och maginnehållet hamnade tillbaka på tallriken. Jag kunde inte äta den uppkastade vällingen, men läraren som dejourerade i matsalen tvingade mig att äta alltsammans. Jag försökte säga att jag redan kastat upp vällingen men hon lyssnade inte!"

En sak som Seidi Wasz ständigt med blixtrande ögon måste påminna oss om var att "man får inte håva alla korvar från soppan, så att den sista bara får potatis!"

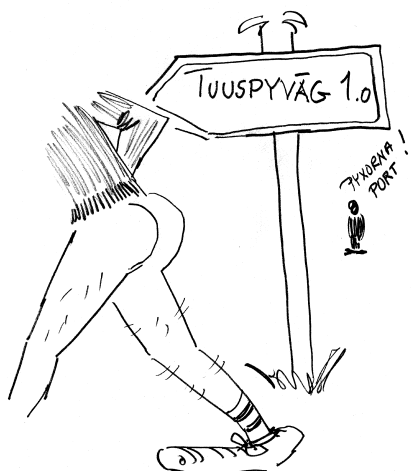
Läroplanen

"Godkänd av skolstyrelsen ..." stod det i läroböckerna. Men hur var det annars?

Att samla växter i ett herbarium, det var sysselsättning på sommaren det. Växtsamlingstväranget avskaffades så småningom, efter att en del sällsynta växter blev rentav utrotningshotade. *Taraxacum officinalis*, *Prunus padus*, *Fragaria vesca*, *Ranunculus auricomus* mm.

Då vi frågade biologiläraren varför man måste lära sig en massa latinska namn på växter motiverade han det med att man då kan prata om växterna med en utlänning. Jaa, inte har man haft så stor nytta av att minnas latinska namn på växter inte. Men man kan ju roa sig med att se om minnet ännu fungerar.

Gymnastik och fysisk fostran var även de allt mellan "hikijumpa" och eftertraktade bollspel som "koris". "Pyksorna port och i tuppla led till tuuspyvääken" känner pojkarna till. Det var Aki Tarkiainens, pojkarnas gymnastiklärare, kännpaka uttryck. De som inte ägde varken skridskor eller skidor fick helt enkelt fördriva tiden med en promenad västerut till Tusbyvägen.

Musik? Vi hade musiklära ända fram till mellanskolans sista klass. Det var något av det vidrigaste när det var dags för "sångprov". Pojkar i målbrottet försökte yla fram något som lät som om man stuckit en gris. Detta var nog i området mellan sorgfälligt och skrattretande. Vi andra höll på att tappa kontrollen på urinblåsan när vi vred oss av skratt.

Rytmorkestern, eller mera onomatopoeiskt "skrammelorkestern" (alltså hela klassen), spelade med kastanjetter, tamburiner och så den härliga triangeln med

klangen. Köckeli (Holger Forsström) ledde orkestern och visade på stora placher vem slår och hur många gånger osv. ett - två - tre - ett - två - tre ... och så till slut ett litet ofta avsiktligt felslag med en tunn metallstav i en liten triangel och VILKET UTBROTT!, eldröd i ansiktet förkortade Köckeli pekningen på nolltid.

Geografi då? Vi satt tysta i timtal och ritade "igenom" kartor ur kartböckerna på pergaminpapper, även kallat smörpapper. Inte mycket att hänga i julgranen.

Historiaundervisningen var ett kapitel för sig. Antikens historia var nog skojiga sagor och anekdoter. Likaså medeltidens historia, tills de franska konungarnas sängkamarhistorier kom med i bilden. De intresserade nog mest historiemagistern Kuddan själv som kom upp i varv riktigt ordentligt. Det var nog inte heller något man haft nytta av senare i livet.

Undervisningen i finska gick mest ut på att läraren försökte bevisa – och vi motbevisa – att man behöver grammatiken med sina elativer, ablativer och allativer för att kunna tala något som man redan har lärt sig i treårsåldern. Debatt väckte genitivböjningen av namnet Laanti (en basketspelare). Skulle det vara Laantin eller Laannin. Finskabokens lärarika sats: "Puuro tuli mustaa." väckte också stor förundran och ännu i dag är det oklart om den är korrekt finska eller inte.

"Hölmö raapi päättään, paksua päättään, haikeasti suuttui, yksi ruuvi puuttui."

I engelskan hade vi litet motsvarande diskussioner om grammatikens nödvändighet. Vad skall en elev som skriver rena tior i alla prov men fyror i grammatikprov få som vitsord? Är det engelska man skall kunna eller engelsk grammatik – ja säg det! Det blev en åtta. Men å andra sidan hade nog majoriteten så mycket distortion i sina utvecklade språköron att det inte fanns annat att göra än att rabbla upp de oregelbundna verben ett otal gånger och gå igenom grammatiken om och om igen.

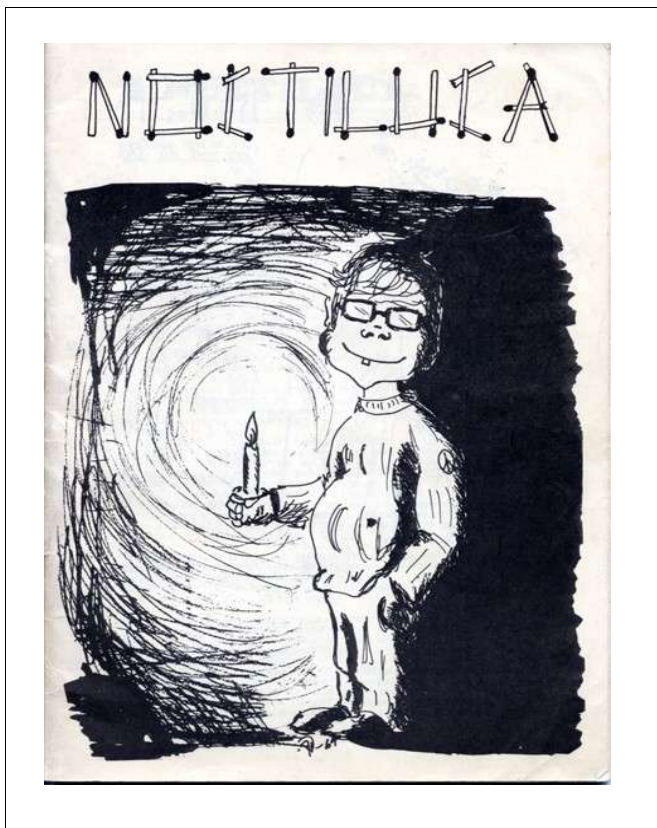
to *beseech* {*besought*, *besought*},

Skoltidningen Noctiluca

Konventets "officiella organ" hette Noctiluca efter namnet på en liten havsvarelse (Noctiluca scintillans) som lyser upp vågtopparna på kvällarna med en sorts fosforescens (Nattens ljus).

I samband med Noctiluca minns jag att jag skrev en ledare för tidningen som inte var särskilt återhållsam. Då blev jag inkallad på Hjalmar Blomqvists kontor. Jag var litet skakig om benen och tänkte väl att nu blir det ett par veckors relegering eller åtminstone en rejäl utskällning med påföljande eventuella andra otrevligheter.

Men det visade sig att Hjalmar bara ville diskutera användningen av ordet "jävig" som jag förstas hade använt 180 grader fel, i helt motsatt betydelse. Inte ett ord annars om texten. Puuh, vad jag var lättad! Pressfriheten respekterades av vår gode rektor. Det var tyvärr det nästsista numret av tidningen.

Bono i Noctiluca 1969:

"Dagens skola styrs diktatoriskt. Den beslutande, verkställande och dömande makten kan teoretiskt samlas osh samlas ofta i en enda hand, rektorns. Godtycke i fråga om bedömning, rättsskydd, stipendieutdelning och övriga sanktioner florerar. Det auktoritära systemet gör eleven svarslös i situationer där han vet att han har rätt."

Peter "Pocke" Lindström i Noctiluca 1969:

"Jag har faktiskt hört från 'lärarhåll' att dörren hålles stängd för att man skall få 'fast' de som försenar sig. Detta är väl inte någon relevant förklaring. Jag tror verkligen att lärarna endast vill demonstrera sin makt och visa eleverna att de kan göra livet surt för dem."

Peter "Peppe" Ekblom i Noctiluca 1969:

"Då vi talar om våld ska vi heller inte glömma USA:s ekonomiska, politiska och militära dominans runtom i världen. Dessa fenomen samt USA:s inre sociala kris ses av många vänsterpolitiker som uttryck för det kapitalistiska samhällets ekonomi- och ägandeförhållanden, inte enbart som isolerade företeelser."

L & C i Noctiluca 1969:

"Framstegsvänlighetens spöke går över svenskfinland. Elev-69 utbreder sig bland den finlandssvenska skolungdomen."

Seidi Wasz (för skolmaten ansvarig lärare) i Noctiluca 1969:

"Alltid klankar någon. Inte bara här, också i andra skolor, också i andra länder. Utom naturligtvis i Biafra. Där skulle kanske vår skolmat mottas med förtjusning, t.o.m. fisk i dillsås, leverlåda och blodplättar."

Mofa i skolans årsberättelse 1968-69:

"Konventsverksamheten har under det gångna läsåret kanske mer än någonsin präglats av skolpolitiska och samhälleliga frågor som t.ex. uppfostran, skoldemokrati och tredje världens problem. Konventet har försökt bidra till att få till stånd en omprövning av vissa inrotade ideal och attityder bland elever, lärare och föräldrar."

Skolungdomens politik

Radikalismen

Vi visste ju vem som var skyldiga till allt elände – de 20 familjerna och USA ...

Elev69 hette den organisation som Nalle Wahlroos, Lefa Salmén och Jan Furstenborg drog igång i Furstenborgarnas källare på Brändö. En Gestetner-dupliceringsmaskin dunkade på dag och natt och spydde fram våra idéer. Målet var att erövra tillbaka Finlands Svenska Skolungdomsförbund från de "kapitalistiska utsugarnas" och "reaktionärernas" händer. Men hur blev det sen?

Harry Gayer sade på en lektion att radikalismen hör ungdomen till. Den som inte som ung är radikal och socialist har inget hjärta men den som är det som äldre har ingen hjärna! (Om jag nu minns rätt). Med tiden stiger radikalismen åt sidan av rent praktiska orsaker, såväl som därför att man inser att allting inte är så enkelt här i livet.

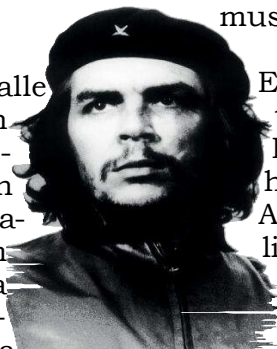
Gayern hade nog kanske rätt. Nalle Wahlroos är i dag en av Finlands förmodnaste män – en ganska häftig kontrast mot den långhårige gitarrspelande hippie han var vid *Vanhan valtaus* där han blev känd som dörrvakten "portsari". Liknande metamorfoser har nog även många av de forna ågelianerna gått tillmötes i större eller mindre uträkning.

Hippierörelsen knackade på dörren

Hashrökandet började göra intrång bland skoleleverna i Helsingfors ca 1967 och blev ganska vanligt i vissa kretsar. Det här gällde bl.a. de skolungdomsaktivister som träffades på seminarier och gem (fester kallades så) där elever från olika skolor strålade samman. Kanske lite förvånansvärt var att vi på de gem som ordnades av ågelianer knappast någon gång använde andra stimulantia än öl, lonkero, riojatintto och bulebule. Berodde det här kanske på att vi inte var lika urbana som våra kamrater från mera centralt belägna Helsingforsskolor?

Den som mest kom in i de hippieinspirerade kretsarna var Samie som uppträdde i *Hair* på Svenska Teatern. Därigenom kom Samie också in i teatervärlden

där han fortfarande (2003) är verksam som musiker.

Ett av standardställena där vi träffades på fredagarna var hos Hedda Biström i Dickursby. Också hos Monica Löfman i Kottby och Arabia festade vi några gånger och likaså hos Peter och Christina Ekblom i Dickursby. Oförglömliga är veckoslutsfirandena på Nils Michelssons holme och Camilla Sundströms stuga.

"Svengas kuin hirvi kalliolla!"

I viss mån flower-powerinspirerade var nog de olika drogfria sätten att komma till djupare "medvetenhet om sig själv" och i "kontakt" med sina kamrater. På skolungdomsträffar kunde man föranstalta sk. avslappningsövningar där ledaren med suggestiv röst fick den ena efter den andra kroppsdelen att slappna av för att slutligen hela sinnet försjönk i ett slags prehypnotiskt tillstånd. Ren hypnos praktiserades också, till stor lycka utan att vi veterligen skulle ha förorsakat några större psykiska men hos dem som var försökspersoner och blev utsatta för alla möjliga löjlerier.

De s.k. kontaktövningarna gick till så att deltagarna lade sig på golvet bredvid varandra (påklädda!), sedan släcktes lamporna och den som låg ytterst började rulla över den följande osv. tills "alla rullat över alla". Vi betonade att det här inte hade med sex att göra men vad det nu sedan rörde sig i deltagarnas huvuden kan vi ju inte veta. Döm om vår trevliga vaktmästare Reidar Klavérs förvåning när han kom in i konventsrummet, trodde att alla hade gått hem, tände lamporna och såg oss på golvet krälände över varandra.

Sexualupplysning

En av de mera häftiga anekdoterna är berättad av Bono men här återgiven i något modifierad form av hänsyn till de inblandade parterna. Då Bono var konventsordförande skulle han presentera sexualupplysnings broschyren *Samspel* för de högre klasserna. Han kånkade sin stereoanläggning till lilla gymnastiksalen och inledde morgonsamlingen med musikuttycket "Jetaime moi non plus" där stånkande Jane Birkin och Serge Gainsbourg yttrade sina kärleksförklaringar till varandra till en fin melodi. En vecka senare blev Bono tillkallad till rektorskansliet där tf. rektorn Seidi Wasz tog emot honom. Så här återger Bono diskussionen.

– Förstod jag rätt eller var det ett samlag skivan skildrade?

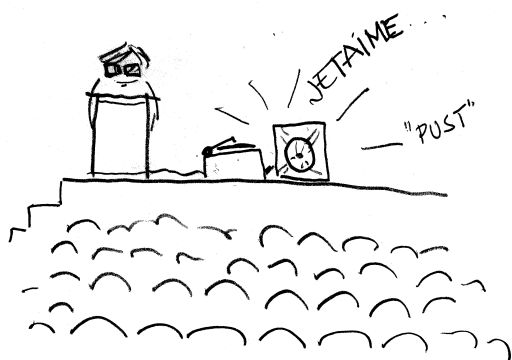
– Jag vet inte, kan inte franska.

– Det var det jag tänkte. I framtiden vill jag veta precis vad som kommer att hända i morgonsamlingarna, en vecka i förväg. Jag kan inte tvinga folk att närvara och lyssna på sånt som inte de vill.

– Gäller detta fader Allan också?

– UUUT!!

Fader Allan, Allan Lindell, var religionslärare och hade huvudansvar för morgonsamlingarna.

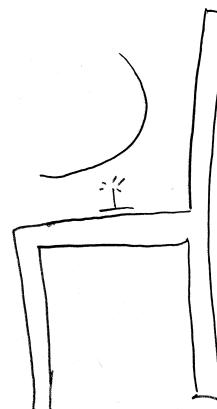
Anus, anus på väggen där

I sista klassern i mellanskolan hade vi Paul Hägglund "Skägge" i modersmål. För att vi skulle lära oss nya fina ord, satte han upp en lista längst bak i klassen dit bildningsorden skulle skrivas om ingen i klassen visste vad ordet betydde, då vi i tur och ordning skulle föreslå ett nytt ord. En av flickorna kom med ordet "anus". Skägge bad den markera som visste vad ordet betyder. Jag visste, Skägge såg att jag visste, men jag täcktes inte säga att "det betyder röven" så där satt jag röd i nyllet och försökte se oskyldig ut. Det pärtade mig sedan att det hela vårterminen stod "ANUS" på tavlan längst bak i klassen. Ordvalet var ju förträffligt och psykologiskt sett ett bra val.

Höga "C"

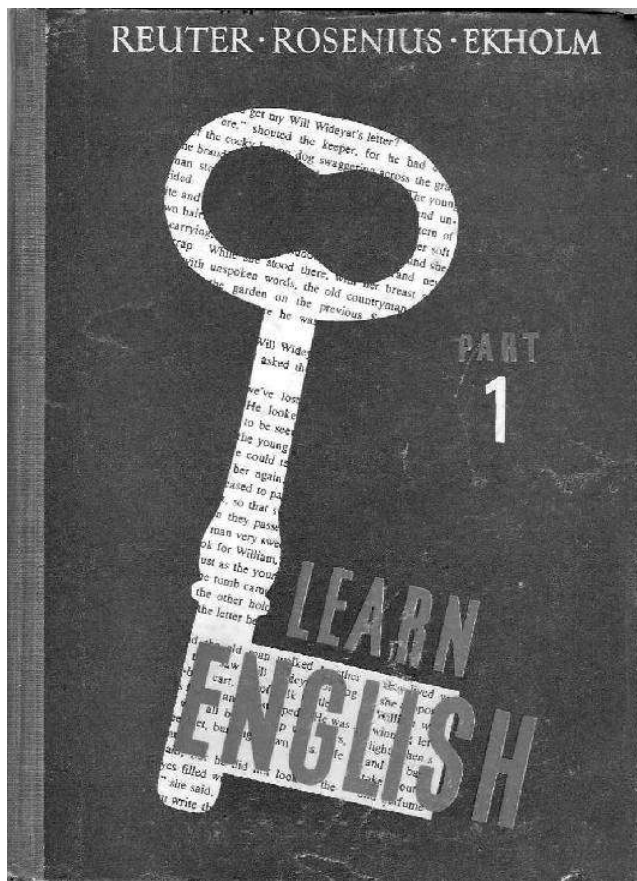
En händelse med en lärare - ej säker om det var Wassen med kassen (Seidi Wasz) eller Wiederhole (Erna Holmqvist) var att vi lade ett stift på stolen för att se hur hög ton språkläraren åstadkommer. Läraren satte sig ... ingenting ... steg upp för att göra anteckningar på tavlan och där var stiftet mitt i X i kjolen.

The Cookery Book

Cook took a look

At her Cookery Book.
She wasn't quite sure
What they'd like her to cook,
So she took a quick look
At her Cookery Book.

Ook took a look.

Då vi i engelskaboken var vid denna vers så var det förstas jag som skulle läsa upp den (Seidi Wasz hade oss att lära sig utantill alla verser om bokstäverna). I boken Learn English var verserna dekorerade med små bilder (ritningar) och vid denna vers sitter kocken på bokstaven C. Och jag var så jävla dum, att när jag lärde mig versen utantill, fastän det gällde bokstaven C, så märkte jag ej detta C utan läste "ook took a look". Wassen bad mig en par gånger börja om från början, varje gång gjorde jag samma fel, reaktionerna i klassen var säkert oförglömliga, men till all lycka har klasskompisarna ej något minne av det alls.

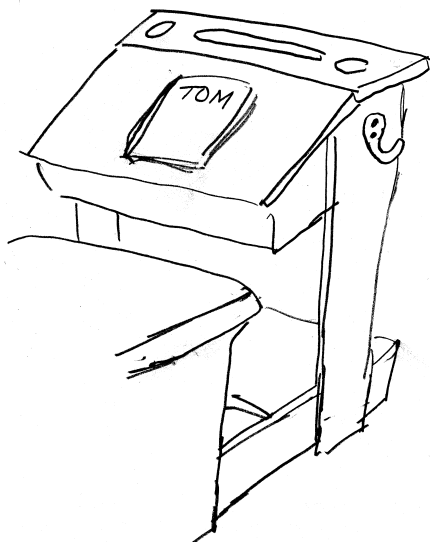
Guds ljusblå cykel

Förutom ordinarie elever hade skolan även tidvis privatelever. Ett par elever studerade som privatelev även på vår tid. Då vi övade oss för studentexamen och skrev uppsatser uppmärksammades en av privateleverna genom att skriva en uppsats med rubriken "Guds ljusblå cyckel". Då uppsatserna sedan delades ut, läste Gayern upp en del av uppsatsen och utbrast: "Du blir nog en bra barnboksförfattare och kan berätta roliga historier åt dina egna barn" – men dethär var inte en av de givna rubrikerna. Barnboksförfattare blev han inte utan läkare och professor.

Rigor mortis

Samma elev som skrev om ”Guds ljusblå cykel” lämnade i det skedet han ännu var vanlig elev i skolan in en frånvarolapp, som han själv hade undertecknat, trots att det var meningen att föräldrarna skulle intyga att eleven stannade hemma med giltig orsak, exempelvis sjukdom. Diagnosen var den gången *Rigor mortis*. Seidi Wasz sade att hon nog också kan lite latin. Likstelhet.

Tom Pulpet

Den sk. klasskartan var ifylld med alla elevers namn. I klassen fanns det en extra pulpet som också var inritad, men där fanns naturligtvis inget namn. Jag vill minnas att det var Tom Oksanen som under rasten före timmen skrev in i den tomma rutan "Tom Pulpet". När sedan läraren (vill minnas att det var fråga om en ny kvinnlig lärare) kom in i klassen var det väl vår käre Oksanen som var frivillig de-jour. När läraren skulle fylla i klass-journalens kolumn för frånvarande frågade lärarinnan var den frånvarande eleven Tom Pulpet fanns. Oksanen lät henne förstå att den extra pulpetens innehavare inte hade synats till i skolan och att han inte kände honom.

Tom Pulpet blev antecknad som frånvarande. Exakt hur det hela slutade kommer jag inte ihåg men jag tror att namnet avlägsnades från klasskartan någon av de närmaste dagarna eller i samband med att vaktmästaren förde bort den Toma Pulpeten.

Konventet och Elevrådet

Sedan (för oss) urminnestider, hade skolans gymnasieelever haft ett "konvent". Konventsintagningen var en ritual då de nya eleverna på klass 6 skulle pinas och förlöjligas för att sedan bli intagna i konventet och få sitt konventskort. Konventet arrangerade framför allt konventsdanser, där konventsmedlemmar även från andra skolor kunde komma med och festa, med läskedrycker och oftast levande dansmusik. Skoldanserna var konventets viktigaste inkomstkälla.

Konventen ersattes 1969 av ett elevråd med i stort sett samma funktion fast även yngre elever nu var medlemmar, intagningsförfarandet slopades.

Eldsvådan

Alla skolelevers önskedröm – eller inte?

Den 13 mars 1969 då jag, tillsammans med min syster som gick i mellanskolans sista klass just då, skulle gå till skolan på morgonen, kommer vår granne (som var känd för att skoja mycket) emot oss på gatan och säger: "Ni behöver nog inte gå till skolan idag, den brann upp i natt!"

Det trodde vi givetvis inte riktigt på, förrän vi i närheten av byggnaden såg rökmolnet och kände rökdoften. Skolans verksamhet fick en veckas paus medan man ordnade med utrymmen i ett hus i närheten. Gymnasiet hade redan flyttat till nya sidan så det var bara att placera om mellanskolan.

Studentskrivningarna var just i full fart medan eldsvådan hände, och jag minns att en av rektor Blomqvists triumfer var att skrivningsfrågorna hade bevarats väl i rektorns kassaskåp mitt i eldsvådan. Efter att undersökningarna blivit klara konstaterades det att branden varit anlagd av en pyroman vilket satte punkt för de spekulationer att nån "hämdlysten" elev skulle ha varit ansvarig för dådet. Pyromanen fick man aldrig tag på så vem vet ...

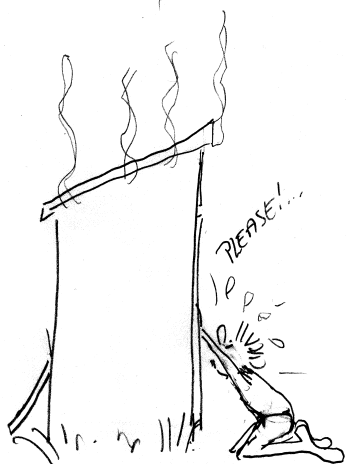
På höstterminen 1969, hade skolans nya del omvandlats med stor hast så att alla elever rymdes där. Konventsrummet som varit stort och ljust förlorades åt första klassens elever och ersattes med ett gammalt skåp uppe i ett materialrum tillsammans med kartor och planscher. Det var början på slutet för konventet/elevrådet.

-Efterröjning av den nedbrända skolan

Skithuspennalism

De två första åren (1962–63) hade vi ett utedass, där man som nybörjare av robusta skurkar från övre klasserna ödmjukt skulle begära om att få tillträde till det allra heligaste stället. Lydde man inte så kom det några jäbär (stora pojkar) och doppade huvudet ner i byttan och lät en lukta på vad eleverna åstadkommit för sköna lukter den senaste tiden.

Tobaksrazzior

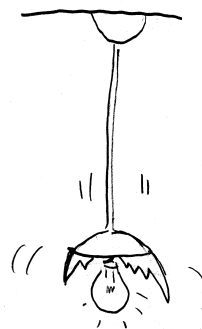
Rektorn och några utvalda snabbfotingar brukade ordna extemporerazzior till området bakom Rassan för att i håven få tag på olovliga elever utanför skolområdet (oftast på tobak). De övriga elevernas höjdpunkt var att se vilka som kärähtä (blev ertappade)! Om man hamnade i haavin (håven), blev det automatiskt en skriftlig varning hem + 1 timmes kvarsittning (tystare än i kyrkan).

Snöbollskastning

En favorithobby för pojkarna på vintern var att i tur och ordning kasta snöboll mot en telefonstolpe, börjande nerifrån och step by step fortsätta mot toppen. Kastade man förbi var det goodbye. Sedan moderniserades denna tävling av Lillis, Tumba, Kalle och Fjäsa Feodoroff, så att den som kastade närmast rektorns fönsterkarm var vinnare. Vi minns att vår goda vän Tumba vann tävlingen genom att träffa rätt så i mitten på glasrutan. Ut kom en knallröd rektor Blomqvist och in for en blek pojke. Slutresultatet blev förstås kvarsittning.

Glasskärvor

I gamla träbyggnaden hade vi stora lampkupor som lyste upp rummet. Tävlingen gick ut på att i tur och ordning försöka slå med pekpinnen så nära som möjligt. Om ej minnet sviker så var det alias Tumba som träffade mitt i lampan, och i samma ögonblick steg rektor Blomqvist in i rummet för att börja sin mattalektion. Ner regnade glasskärvorna och adrenalinet steg hos rektorn, kvarsittning givetvis för oturspojken Tumba, för vi andra var ju oskyldiga.

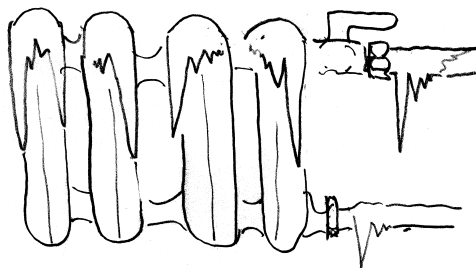
Fasadklättraren

Lillis har alltid varit vig (dansar suveränt ripaska ännu i dryga 50 års ålder) och bra att klättra. En gång fick han för sig att hälsa på grannklassen genom att kliva på fönsterbräderna och förflytta sig ca åtta meter till mattaklassen (3-våningen). När han tittade in i klassen såg han ett par stora mörka ögon och läraren, Paul Hägglund, satte fart mot Lillis klass. Nytt namn fick han(fasadklättraren)+två timmar kyrkbänk.

Köldknäppen

En episod härrör sig till det gamla skolhuset och en kall vinter. Vi plockade bort tätningarna från fönstren, stängde värmelementen och vädrade dessutom rejält. Temperaturen i klassrummet sjönk och vi fick gå hem om jag inte missminner mig. Följande dag upprepades jobbet och vi flyttades till Holger Forsströms musiksäl som fanns i gången mellan gymnastiksalen och gamla skolan. Men som alltid blir någon för ivrig, och längtan att åter få gå hem tidigare var stor, så vädringen och temperaturregleringen med elementen blev för ivrig och vaktmästare rektor och klassföreståndare tillkallades. Detta resulterade i att hela klassen jobbade extra dvs. hade tysta stående timmar under vår klassföreståndare Göta Calonijs övervakning. Ingen erkände ... vi hade ju alla fått ledigt!!

Tarzan apornas konung

En gång beslöt Billy Forsberg, Tumba och Lillis att de skulle plundra ett saftigt päronträd som låg högre upp intill egna hemshuset.

De träffades vid mörkrets intrång med väl smorda cykelkättingar, och smög sig in på tomten. Som så ofta är fallet, finns de bästa päronen högst uppe, och Billy klättrade upp i toppen, med den påföljd att halva stora trädet klyvdes. De låg och tryckte en stund, men ingen kom så de släpade på tre man iväg hela halva trädet, och plundrade det i den närliggande skogen.

Skolan lär ha fått en förfrågan om det försigår tjuveri och djävulskap bland eleverna, men hur skulle nu fallet vara sådant, i synnerhet bland religöst (Billy) gäng!

Mors lilla Olle i trägården gick
päron i fickorna fulla han fick.

Stockholmsresan

På sexan företog vi oss en klassresa till Stockholm med alla dess storstadsfrestelser. Båten hette Aallotar. På vägen dit beslöt ett gäng på kanske fem kompisar att inhandla en halv flaska cognac. Tucki Lindholm var ett par år äldre än vi, stor och stark (nordisk mästare i simning) så det blev hans uppgift att köpa flaskan. Av någon orsak beslöt vi att dricka cognacen först på hemresan. Därför gömde vi den i ett skåp bakom en brandslang.

Tumba hade hört att det är bra åtgång på tobak i hamnen och att man kan göra sig en rejäl vinst genom att köpa skattefria cigaretter ombord. Så han köpte tobak för alla sina pengar. Men köparna uteblev. Så det var bara att låna pengar för att klara livhanken.

I Stockholm gick då en mjukporrfilm, *Nyfiken gul* som vi hade hört mycket om så en del av oss köpte biljetter och bevistade föreställningen. En kompis, vanligen ganska tillbakadragen och "intellektuell", överraskade oss alla med att köpa en bunt porrtidningar, som man inte kunde köpa i Finland på den tiden. Lite besvårad var han när vi andra drev med honom varvid han förklarade bort det hela med att säga att han hade köpt tidningarna för att studera anatomi. Läkare blev han dock aldrig.

På hemresan njöt vi sedan storligen av cognacen. De övervakade lärarna Ringbom och Lindstedt hade fått höra om vår privata bar och kom för att se hur vi mädde. Det var inget fel på vår hälsa så den saken var ur världen.

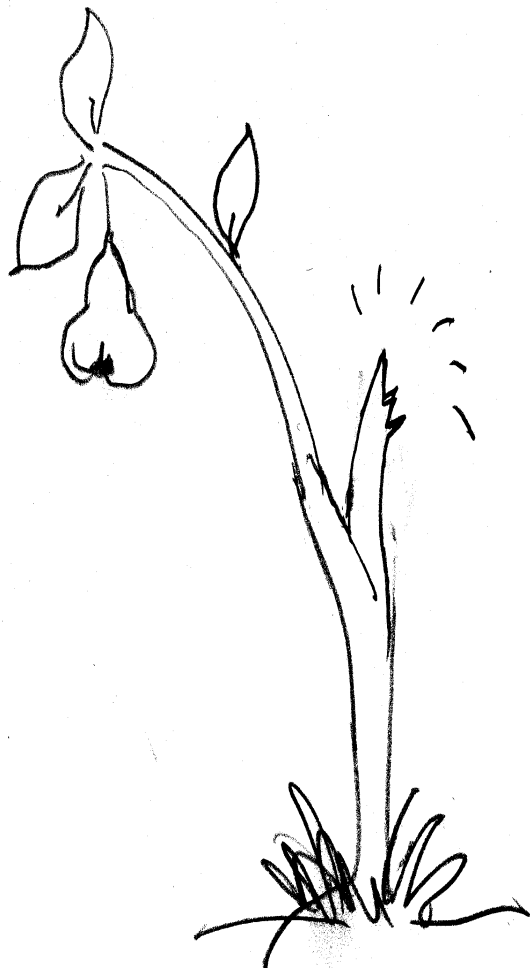
Anteckning i Dagboken

Denna händelse utspelades på abiturientklassen 1970. En del elever hade stannat kvar i klassen under rasten för att förbereda sig för nästa lektion och för att det var kallt ute. Vår käre mattalärare Helenefors kommer in i klassen och försöker fösa ut oss elever som fanns där inne, för att det skulle vädras i klassen.

Ingen rörde på sig och ansiktet på läraren började till sin färg påminna en övermogen tomat. Efter några sekunder satte hon sig vid katedern och skrev i dagjournalen att följande elever vägrar gå ut trots uppmaningar, samt antecknade namnen på alla närvarande. Sedan gick hon ut och alla vi som vägrat gick fram till dagjournalen för att kolla vad hon skrivit. Sen kom någon på den markanta idén att skriva in som fortsättning i journalen "och fortsätter att vägra", med underskrift. Därefter skrev vi alla våra namn i dagboken.

Efterspelet var en utskällning av klassföreståndaren Göta Calonius. "Ni har ingen som helst rätt att skriva nånting själva i dagjournalen, den finns bara till för lärarna". Kvarsittning som följd.

Som övervakare på kvarsittningen var Martin Meinander, han kom dit iklädd frack och var synbart förbannad för att ha blivit utsedd till övervakare då han klart och tydligt ämnade vara någon annanstans. Han förbjöd läsläsning på kvarsittningen och bestämde att man skulle sitta med händerna knäppta på pulpeten. Det passade nog inte oss som nonchalerade hans utbrott och fortsatte att läsa, till stor förvåning och beundran för några elever från lägre klasser. Meinander lät klokt nog saken vara.

ORDLISTAN Ågeli - Svenska

Apor och Bönder - hänvisande klassernas A och B
Bara underlivet - "Det underbara livet"
biologiboken
Brenkku - brännvin, alkohol
Brunn - Brunnshuset, restaurang
Brylcreem - hårfett för att frisyren skulle hålla sig
Bule Bule - vitt vin, Bordeaux blanc
Buli - stor
Båsa - bröst
Bärs - öl
Checka - kolla
Digga - gilla
Doka - inmundiga alkohol
Dorka - dum, knasig
Dösä - buss
Fjantig - löjlig
Fjong - fart
Flinda - flaska
Fritsu - frimärke, även sugmärke på halsen
FSS - Finlands Svenska Skolundomsförbund
Fyrk - pengar
Gamyl - äldst bland eleverna efter att abiturienterna slutat skolan
Gem - fest
Gummipotatis - jävla seg potis
Guta - gott, bra
Hamna i haavin - ertappad i en razzia
Hamna i håven, bli
Hevi juttu - pangsak, bra
Hopeatoffe - silvertoffe, godis
Hikijumppa - gymnastik av det mera svettiga slaget
Hikipinko - ivrig elev, läste så svetten lackade
Hjalmar's High School - Åggelby Svenska Samskola
Hyvä - bra, trevligt
Hyvät - ett slag med knogarna mot överarmen (känns inte "bra")
Joina - komma med, ta del av
Jumppa - gymnastik
Jäbä - stor pojke
Kestär - orkar, utstår
Knaku - knäckebröd
Knalla - gå, promenera
Knasa - ha samlag med, även knulla
Knysa - stjäla
Knäax - ställig tokig, sprallig

Koris - korgboll = basket
Krunde o klande - krona eller klave, singla slant
Kvarsa - kvarsittning
Kärähtä - bli ertappad på bar gärning
Köckeli - musikläraren ...
Lande - sommarställe
Lelli - lärarens favorit
Lihis - köttpirog
Liksom - ett utfyllnadsord som var populärt "liksom"
Limu - lemonad, läskedryck
Lintsa - vara borta olovligt
Luffa - springa
Luntta - fuska vid prov
Magis - Magyar Feher Bor (ungerskt vitvin)
Mamis - mammas pojke, försiktig
Matta - matematik
Moka - fel, misstag
Mähä - en som låtsas, är maffig
Mäihä - god tur
Myggdödare - skor med vass spets
Nakki - korv, men även en busslinje...
Noctiluca - skoltidningen (nattens ljus)
Nudika - Nordfors, sött rödvin
Penkis - abiturienternas avslutningsfest
Penkiskörning - alla abiturienter uppe på ett bilflak
Pinko - överivrig elev
Plugga - läsa
Portsare - portvakt, dörrvakt (vid restaurang)
Possu - munkgris, sockrad frityrstekt platt bulle med äppelsylt i
Puolikas - en halv plommonlängd, mycket söt
Påta - peta, syssla med
SIH - Samkonventet i Helsingfors
Skaba - tävling, även prov
Skula skrubu - kasta marmorkulor
Skriban - skriftskolan
Skruda - äta
Skulare - ett häfte med vikta blad, för att byta samlarbilder
Skuru - spårvagn
Skråba - pojke känner på flickas bröst
Skåta - (om tjej) erövra, visa intresse
Smörgare - smörgås
Snadi - liten
Spräädä - vara mallig
Spugeli - ÅSS
Spytta - spy, kasta upp

Spola - avsluta, kasta bort
Späta - betala
Stidi - tändsticka
Stofil - över 25-åring
Strila i ögat - ljuga, skojas
Stuidu - student
Suffeli - chokladvåffla från Fazer
Sukka - rent korgbollskast, ned i "strumpan"
Svänger - att något verkligen rör på sig, t.ex.
bra musik "svänger"
Tinto - Riojatinto, rödvin

Tjangis - gymnastikläraren ...
Tjuge - tåget
Tshaba - cigaretter
Tuffis - hård typ, tuff
Vanha - gamla studenthuset i Helsingfors
Vena - vänta
Örfil - en bulle med kanel och socker i och på

Ugglebybladet (C) 2003 Ågeli Fellows Orden – alla rättigheter förbehålles.

Ansvarig redaktör: Kaj Blomster

Kontaktuppgifter: kaj@kajblomster.com

Skribenter: Ralf Nyman, Håkan Löfgren, Jan-Peter Treuthardt, Göran Johansson, Karl-Gustav Salenius och Lars-Eric Bergman

Grafiken: Jan-Peter Treuthardt

Se våra webbsidor: www.kajblomster.com/ugglebybladet

